

теневи, П. А. Безсоновъ и Я. О. Орелъ-Ошмянцевъ, и тримата известни българофили.

Започва се нова ера въ живота на Московския Славянски благотворителен комитетъ. Още въ сжщата 1861 г. Аксаковъ пише пламенна статия въ своя в. „День“ по поводъ на обнародвано въ сжщия вестникъ писмо отъ Р. Жинзифовъ по българскитѣ работи. Въ нея Аксаковъ напомня, че въ 1858 г. въ Москва се е основалъ Славянски благотворителен комитетъ, който въ 1861 г. издържалъ да се учатъ на негови разноси 12 млади българи, почти всички студенти въ Московския унив. и снабдявалъ съ книги нѣкои нар. училища въ България. Въ тая статия-позивъ Аксаковъ съ жаръ развивалъ мисълта, че да се помага на славянитѣ е за руситѣ не само дѣло на великодушие, но и нравственъ дългъ, повинностъ. „Руситѣ въобще, — казвалъ той — охотно по магаты на единовѣрнитѣ гърци, сирийци и други нуждаещи се, защото нѣматъ ясно понятие за славянитѣ и за положението въ което тѣ се намѣрватъ“. Той предлага да се основе „славянски фондъ“ за подкрепяне духовното възбуждане на славянскитѣ народи.

Въ откликъ на този позивъ въ Комитета почнали да пострѣпватъ парични помощи отъ разнитѣ краища на Русия. И то не само отъ лица, но и отъ дружества и уреджания; между друго и отъ преподавателитѣ и ученицитѣ на разни учебни заведения.

Избраната тричленна комисия изработила и нѣкои правила за управление на комитетскитѣ работи. Споредъ тѣзи правила установява се и минималния предѣлъ на годишния членски вносъ. Характерно е да се отбележи, че по силата на тѣзи правила давалъ се е съвѣщателенъ гласъ на преживѣващитѣ въ Москва южни славяни, които да се представляватъ въ Комитета отъ свои избрани лица.

„Имайки предъ очи голѣмото развиване на литературна дейность между тукашнитѣ българи, Комитетътъ обещалъ да помогне парично ония отъ тѣхъ, които пожелаатъ да напечататъ тукъ свои трудове по българска история, география, етнография и пр. Отъ това предложение се възползувалъ тогава само Л. Каравеловъ, комуто били дадени въ замѣна 170 рубли за напечатване сборника „Памятники народнаго быта болгаръ“, който наскоро и излиза на свѣтъ“ (стр. 9 отъ Отчета на Н. Попова). Комитетътъ, съзнавалъ това, съзнавалъ настоятелната необходимостъ за българитѣ да иматъ, колкото се може по-скоро просвѣтени иерарси отъ срѣдата на своя собственъ народъ, които да сж получили образова-